

Den fortsatte tekst

Hos Dan Turell er ambitionsniveauet ikke hvad det har været

Af
Henrik Wivel

I den fortsatte tekst om den lettere alkoholiserede journalist-detectiv og hans gode ven politikomiser Ehlens er Dan Turell nu nået til det syvende epos »Mord i myldretiden«.

Hos Turell er der tale om et stadigt gentaget og varieret tema, hvor den faste ingrediens i kriminalromaner, mordet, mest af alt optræder som et påskud til at fortælle om miljøer og mennesker han holder af - i dette tilfælde det københavnske jazz-miljø. Dan Turells krimier handler

mere om *livsstil* end om lystmord. Turells journalist-detectiv er en ægte storby-flanør, der bevæger sig rundt i en verden af værter huse, whisky og vandalisme med en vekselvis anfægtet og moralsk-ironisk bevidsthed om tilværelsens totale meningsløshed.

Det er i »Mord i myldretiden« stadig ganske underholdende, småfilosofisk sproglig, sine steder endog morsomt. Men frem for alt er det - paradoksalt nok, genren taget i betragtning - *hyggeligt*, man læser og lever med i genkendelsens glæde. Men man kunne også i stille stunder ønske, at Turell ville skrue ambitionsniveauet en anelse i vejret, i stedet for år efter år

at lade pladen køre i samme rille.

Og så må forlaget ansætte nogle konsulenter til at fortælle Dan Turell, at der ikke er jazz-festival i juni, men i juli, at billardkugler ikke »smælder« mod banden - bander er bløde og polstrede, så når kugler smælder er det mod hinanden - at det ikke er gråspurve, der synger så smukt på lune sommerafterner, men solsorte, og endelig at journalister idag, både i store og små bladhuse skriver på *skærmterminaler* og ikke på skrivemaskiner. Ak ja, tiden går.

Dan Turell: Mord i myldretiden. Kriminalroman. 157 sider. Borgens forlag. Kr. 138,00. Udkommer idag.

Dan Turell kører i samme rille.